

M.P. Woodward

Tom Clancy
Schaduwwereld

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Luchtmachtbasis Andersen, Guam

Maandag 30 september

Luitenant-kolonel 'Magic' Mike Holbrook klemde zijn handen om de gashendels van zijn speciaal aangepaste F-15 Strike Eagle.

'Raider One, deuren open,' kraakte een stem in zijn headset.

'Roger, deuren,' antwoordde hij in zijn zuurstofmasker.

Afgezien van hier en daar een zaklamp met een rood filter was het donker in de enorme hangar op luchtmachtbasis Andersen op Guam. Zo donker dat Magic de enorme deuren aan weerszijden niet kon zien. Maar als testpiloot had hij geleerd te vertrouwen op de hoogopgeleide grondploeg die met hem was meegevlogen vanuit Californië. Als zij zeiden dat de hangardeuren open waren, dan kon je er donder op zeggen dat het zo was.

De piloot haalde de zolen van zijn laarzen van de rempedalen. Hij voelde het vertrouwde inzakken van de hydraulische neuswielpoot toen het toestel in beweging kwam. Verzwaard met extra brandstof en experimentele elektronica schoot het krachtige oude gevechtsvliegtuig vooruit.

Achter een *enhanced-reality*-helmvizier gleden Magic's ogen over het zwak verlichte instrumentenpaneel. 'Temperatuur uitlaatgassen goed. Visuele systemen groen,' meldde

hij. Hij drukte op de knop waarmee de neuswielbesturing werd ingeschakeld en draaide de stuurknuppel in een vloeiende bocht. ‘Ik ga over naar drie alfa.’

Appeltje-eitje, dacht hij terwijl de jet bulderend over de taxibaan reed. Hoewel dit geen gewone Eagle was, was over het vliegveld manoeuvreren voor Magic net zo vertrouwd als rondrijden in zijn F-150 in zijn eigen buurt – zelfs zonder koplampen.

Voordat hij testpiloot op Edwards was geworden, had Magic het commando gevoerd over een Eagle-eskader op Kadena AFB in Okinawa, Japan. Later, toen hij gestationeerd was op het legendarische trainingscentrum voor testpiloten in de hoge Mojavewoestijn, had hij de exotische toestellen gevlogen die Quantum Atomics – de grootste en meest geavanceerde wapenleverancier van het ministerie van Defensie – voor de luchtmacht ontwierp.

De F-15 die hij vanavond over het vliegveld van Guam stuurde was een aangepaste Quantum Atomics-variant – eentje waar maar weinig mensen, afgezien van een handjevol ingenieurs en Magic zelf, ook maar iets van wisten. Hoewel Magic tientallen experimentele vliegtuigen had bestuurd, vond hij het wrang ironisch dat zijn gevaarlijkste missie tot nu toe zou plaatsvinden in deze vertrouwde, oude F-15 Strike Eagle.

‘Raider One, hier Shotgun. De volgtruck rijdt rechts van je. Zie je hem?’

Magic draaide zijn hoofd pijlsnel om. Hoewel de Humvee zijn lichten had gedoofd, maakte het enhanced-reality-vizier op zijn vlieghelm het voertuig zichtbaar. ‘Truck in beeld. Ik zie hem op infrarood.’

Hij trok de stuurknuppel scherp naar rechts en hobbelde met zo’n vijftig kilometer per uur naar het einde van de startbaan.

‘Raider, Shotgun hier. Viper Flight zit voor jou op negen uur. Zie je ze?’

Magic keek scherp naar links. Hoewel het enhanced-reality-vizier een verbluffend stukje DARPA-technologie was, vereiste de Defense Advanced Research Projects Agency nog steeds dat de piloot zijn hoofd in onnatuurlijke hoeken draaide om de sensoren te richten.

‘Roger, Shotgun hier. Viper Flight in beeld.’

Viper Flight bestond uit twee F-22 Raptors. Ze taxieden parallel aan de F-15 van Magic op een tweede taxibaan en hun waarschuwingslichten knipperden, zoals altijd. Daarachter zag Magic een stuk of tien staarten van B-52- en B-1-bommenwerpers, die als haaienvinnen in de lucht omhoogstaken.

Hij wachtte tot de toestellen van Viper voor hem waren en gaf daarna een stoot gas om achter hen in te voegen. ‘Shotgun, Raider One. In het spoor van Viper, onderweg naar baan één-zes. Ik doe *run-ups* en systeemchecks bij de wachtstreep.’

‘Goed ontvangen, Raider.’

De hoofdingenieur van Shotgun volgde elke beweging van Magic vanaf het top secret Quantum-vliegveld in Palmdale, Californië – beter bekend als ‘Skunk Works’.

Magic keek op zijn horloge. Het was donderdagnacht één uur op Guam. Op Skunk Works was het acht uur op een luie woensdagochtend. Hij onderdrukte een geeuw en benijdde de ingenieurs om hun volledige nachtrust. Hoe geavanceerd het toestel of hoe exotisch de missie ook was, jetlag was en bleef ellendig.

‘Raider One, ziet er goed uit. Stand-by tot de wachtstreep.’

Magic F-15 bereikte de rand van de startbaan achter de twee reguliere Air Force-jagers. Hij zette de gashendels in stationair en trapte op de remmen, waardoor het toestel

schokkerig tot stilstand kwam. ‘Shotgun, ik sta bij de wachtstreek.’

‘Roger, Raider. Start alfareeks.’

Magic dubbelklikte ter bevestiging op zijn microfoon. Met sierlijke bewegingen, als van een pianist, schakelde hij elk van de aangepaste knoppen aan de rechterkant van zijn instrumentenpaneel om. Normaal zou een wapenofficier achter in de F-15 Strike Eagle dit soort werk doen. Maar Magics backseat bestond uit één massief blok elektronica.

‘Shotgun, alles goed hier,’ meldde hij via de radio, terwijl hij de verschillende groene lampjes op het paneel en de digitale gegevensstroom langs de rechterkant van zijn vizier zag. ‘Mag ik de specialemissiepod inschakelen?’

Dat was de hamvraag, wist Magic, waarvoor toestemming nodig was van de genieën aan de Potomac.

De specialemissiepod, codenaam UMBRA, was een lange buis vol elektronica in de wapenruimte van de Eagle. Alles in deze F-15 was aangepast om UMBRA’s prestaties te optimaliseren. De Skunk Works-ingenieurs hadden de Eagle bedekt met zwarte, radarabsorberende verf. Ze hadden kleine wijzigingen aangebracht in de *wing strakes* en stuurvlakken. Ze hadden de cockpitkap bestoven met een transparante, reflecterende epoxy. En natuurlijk hadden ze Magics copiloot vervangen door een stapel UMBRA-systeem-elektronica.

Toen er geen reactie kwam, vroeg Magic zich af of Washington soms koudwatervrees had gekregen voor deze vlucht. Hij activeerde de satellietlink opnieuw. ‘Shotgun, mag ik de specialemissiepod op stand-by zetten?’

Hij zag de burgers in Californië voor zich, in hun overhemd met korte mouwen, terwijl de nerveuze luchtmachtgeneraals over hun schouders meekijken. Hij had gehoord dat er zelfs helemaal in het Witte Huis belangstelling was

voor deze missie. Dat had hij afgedaan als typische legerpraatjes, maar ergens leek het hem best aannemelijk.

Nu kreeg hij er genoeg van. 'Shotgun, Raider hier. Ik wacht hier op een update. Gaat het nog gebeuren?'

'Ja, Shotgun hier, we horen je. Wacht even. We proberen het probleem op te lossen.'

Het probleem.

Magic zuchtte en keek recht omhoog door de heldere cockpitkap naar de nachtelijke hemel. Hoewel hij de witte speldenprikjes van sterren door zijn buitenaardse digitale vizier kon zien, had hij de neiging dat verrekte ding af te zetten en de sterren op de ouderwetse manier te bekijken, net als vroeger op de veeboerderij van zijn ouders in het oosten van Oregon.

Net als op die avonden in het verleden keek Magic nu naar een fraaie, heldere hemel hier midden boven de Stille Oceaan. Hij luisterde naar zijn ademhaling in het zuurstofmasker en dacht, terwijl hij nog steeds recht omhoogstaarde, aan zijn vrouw en daarna aan zijn jongens.

De tweeling van twaalf was net begonnen met jeugdfootball op hun school in Edwards. Magic was honderd jaar geleden reservespeler geweest in het team van de Air Force Academy en had zichzelf nu aangeboden als assistent-coach van het team van zijn zoons, blij dat hij ze het een en ander kon leren. Hun eerste wedstrijd was dit weekend. Met een beetje geluk zou hij op tijd terug zijn.

'We wachten hier nog steeds op definitieve toestemming,' zei Shotgun. 'Sorry voor de vertraging, Magic.'

Hij zuchtte in zijn masker en dubbelklikte op zijn microfoon.

Lekker dan. Heb je je te pletter gehaast en dan...

Hij schrok van de luidsprekers in zijn helm. 'Er komt net een update binnen, Raider. Goed nieuws. We hebben toe-

stemming van de hele hiërarchie... echt tot helemaal bovenaan. De missie gaat door, zolang we het volledige telemetriesysteem voor testvluchten doorlopen.'

'Roger. Over op de telemetrie,' antwoordde Magic, die weer helemaal gefocust was op de missie.

Als een sprinter die zich opwarmt voor een race maakte Magic rondjes met zijn stuurknuppel en bewoog zijn roerpedalen op en neer. In Palmdale volgden de Quantum-ingenieurs zijn bewegingen en benoemden die. 'Raider, we zien nu de knuppel volledig naar achteren... knuppel volledig naar voren... linkerroer... rechterroer. *Flight control*-checks zien er goed uit. Zet de lading voor de speciale missie op stand-by.'

Magic liet zijn duim zakken om de geheime pod in de wapenruimte, UMBRA, op te starten. Hij keek naar de watterval van getallen die nu langs de rand van zijn vizier naar beneden liep. 'Shotgun... Lading voor de speciale missie staat op stand-by. Lampjes groen, waarden binnen de marges. Decibels min-vijftien.'

'Roger, Raider. Alles ontvangen. Je hebt toestemming voor take-off. Volg Viper Flight naar Marshal Point Alpha.'

Magic hoorde dat de toren van Andersen toestemming aan Viper Flight gaf. Uit veiligheidsoverwegingen had de toren opdracht gekregen zijn F-15 niet eens te noemen. De Viper-straaljagers schoten over de startbaan en stegen met knipperende waarschuwingslichten op. Magic wachtte tot de *jet wash* was verdwenen en meldde daarna aan de ingenieurs in Palmdale dat hij er klaar voor was.

'Shotgun, ik laat de microfoon openstaan via telemetrie. Communiceer zo nodig via knop zeven. Anders kom ik na vertrek weer terug op het net.'

Hij duwde de gashendels zo ver mogelijk open – *balls to the wall*, in luchtmachtjargon: vol gas. Drieënveertig secon-

den later zat hij in de lucht en raasde met zeshonderdvijftig knopen door de heldere donkere lucht om zo snel mogelijk bij Viper te komen, waarbij hij zich liet leiden door de digitale positiegegevens in zijn vizier.

Op tienduizend voet trok hij het toestel horizontaal en minderde vaart. Hij viel in formatie achter de twee F-22's, die hij in het geheim schaduwde, met zijn lichten uit. Ze wisten natuurlijk dat hij er was, maar het protocol voor operationele veiligheid schreef voor dat ze niets tegen hem mochten zeggen. Magic liet zijn ogen over zijn meters gaan en wachtte op het commando van Shotgun waarvan hij wist dat het eraan kwam.

En daar was het.

‘Oké, Magic, we willen dat je de lading voor de speciale missie activeert. Haal hem van stand-by af.’

‘Activeren,’ zei Magic terwijl hij de schakelaar omzette. De vele lampjes van UMBRA kleurden groen in zijn vizier.

‘Hoe ziet het eruit?’ vroeg hij aan Palmdale.

‘Kon niet beter, Raider One. Je bent zojuist van de AWACS-schermen verdwenen,’ luidde het antwoord.

Magic grinnikte in zijn masker. Zelfs het eigen luchtverkenning- en radarwaarschuwingsvliegtuig – *airborne warning and control system* of AWACS – van Pacific Air Forces was hem kwijt.

Dit is wel een heel bijzondere F-15, dacht hij. Voor de lol maakte hij een snelle rolmanoeuvre in het donker.

Twee uur later, ergens tussen Guam en de Filipijnen, ontmoetten de drie straaljagers een KC-10-tanker op twintigduizend voet. Zoals voorgeschreven in de uiterst geheime luchtmachttopdracht erkende geen van de brandstofoperators achter in de tanker het bestaan van de zwarte Strike Eagle die duizenden kilo's vliegtuigbrandstof opslokte.

Twintig minuten na de tankbeurt in de lucht, terwijl hij

vijfhonderd voet lager en een kwart mijl achter de F-22's vlog, werden Magics UMBRA-lampjes eerst geel en daarna rood. Voor de zekerheid trilde zijn stoel, zodat hij zeker zou opletten.

Volgens procedure schakelde hij de alarmen uit en richtte zich op de UMBRA-waarden in zijn vizier. 'Shotgun,' meldde hij via de link. 'Let op, ik word verlicht door doelvolgradar. Specialemissiepod geactiveerd en in werking.'

'Roger, Raider. We zien het. Hou koers en snelheid stabiel. Vergroot de afstand tot Viper met een mijl.'

Magic bevestigde het bevel en liet zich verder terugzakken. De UMBRA-sensoren knipperden en er werden telemetriegegevens uitgespuwd. Shotgun nam opnieuw contact op. 'Raider, kun je ons de details geven van de radars die je verlichten?'

'Roger, Shotgun. Speciale lading identificeert de radar als uss Benfold, Block IV standaard luchtafweerraket, koers drie-nul-nul, eenenzestig zeemijl.'

'Duidelijk ontvangen, Raider. Stand-by.' Magic wist dat ze weer zouden overleggen met het Pentagon. Het duurde vijfenveertig seconden.

'Raider, je moet nog steeds doorgaan met de opdracht.'

Missie vervolgen, dacht Magic. UMBRA leeft.

De speciale lading had met succes de vuurleidingsradar van de Benfold gedetecteerd en gemanipuleerde echo's teruggestuurd. In combinatie met de radarabsorberende laag op de Strike Eagle had UMBRA de radarenergie van de Benfold geneutraliseerd, zoals koptelefoons met ruisonderdrukking geluidsgolven opheffen. Blijkbaar goed genoeg om te zorgen dat de hoge heren er vertrouwen in hadden om door te gaan naar de volgende fase.

Magic draaide naar het noordwesten, pal over de niet-vriendelijke luchtafweerraketten op het schip, die hun licht-

bundel op hem richtten. Hij hoorde Viper nu reageren op de vuurleidingsradars van de Benfold; hij was in gesprek met de marineofficieren beneden in het gevechtsinformatiecentrum van het schip. Terwijl de luchtmacht- en marineofficieren over hun *blue-on-blue*-oefening kletsten – de simulatioefening met hun eigen troepen – vloog Magics F-15 onopgemerkt verder, verhuld door UMBRA, volledig genegeerd door Benfold.

Nu kwam het moeilijke deel.

‘Hebben we nog steeds toestemming voor de neutrale missie?’ vroeg Magic aan Shotgun.

Het duurde ongeveer een minuut voor hij antwoord kreeg. ‘Roger. Blijf bij Viper. De missie heeft groen licht tot Point Bravo, voer testfase op neutraal terrein uit.’

Point Bravo, dacht Magic en hij zette zich schrap achter de stuurknuppel, terwijl zijn blaas begon op te spelen. Van Alfa naar Bravo zou het langste stuk van de vlucht zijn. Na het tanken bij de KC-10 had zijn Eagle zeker genoeg brandstof, maar zijn lichaam was een ander verhaal. Hij zette de Strike Eagle op de automatische piloot, maakte zijn riemen los, leunde op één bil en ritste het kruis van zijn vliegpak open.

Hoe vaak, vroeg hij zich af, *heb ik al in zo’n plastic buisje gepist?*

Nadat hij dat onplezierige klusje geklaard had, ging hij achteroverzitten, keek op zijn meters en wachtte. Tijdens de rest van de vlucht dacht hij aan manieren om de passroutes van zijn jongens te verbeteren. Het mocht dan slechts jeugdfootball zijn, maar Magic had er een bloedhekel aan om te verliezen.

Er klonk een triltoon in zijn helm. Hij had Point Bravo bereikt, boven de Golf van Leyte, het streepje water tussen de grote Filipijnse eilanden Luzon en Mindanao. De UMBRA-lampjes flitsten, zijn stoel trilde.

‘Shotgun, de PAF richt *early warning*-radar op me. Is alles nog steeds oké?’

‘Roger, Raider, alles nog steeds oké. Philippine Air Force ziet de F-22’s en communiceert op Guard-frequentie. Ze zien jou niet. Begin met de afstandsoefening.’

Magic trok de stuurknuppel naar achteren en klom, waardoor hij meer afstand creëerde tussen zichzelf en de F-22’s. Hij ging naar vijfendertigduizend voet en werd een lekker vet doelwit voor de luchtverdedigingsoperators van de PAF, verspreid over de archipel. Dit zou de allereerste test zijn van een echt buitenlands luchtverdedigings-systeem – het echte werk – maar het was tenminste in een neutraal land.

Hij zette zijn radio’s op de scanmodus en wachtte op de reactie van de Filipijnen.

Die bleef uit.

‘Raider, we gaan nog steeds door met de missie.’ De nerds waren duidelijk in jubelstemming. Magic hoorde wat gejuich op de achtergrond. ‘Ga door naar Point Charlie, Raider, de vijandige test is goedgekeurd. Wij als techneuten zijn hier heel blij.’

Magic bevestigde de oproep, kantelde zijn stuurknuppel om koers twee-zeven-nul te stabiliseren en liet Viper Flight achter zich.

Hij was nu alleen, op weg naar Palawan, een lang Filipijns eiland in de vorm van een chocoladereep. Het lag iets ten oosten van Mischief Reef, een zwaar versterkte kunstmatige buitenpost die door de Chinezen was gebouwd om illegaal de macht over de Zuid-Chinese Zee in handen te nemen.

Magics F-15 zou er straks recht overheen vliegen.

Dan zou hij weten of UMBRA écht werkte.

Met zijn kortgeschoren haar, gebruide huid, en gevechtstenuë zonder enig insigne stond kolonel Cai Qi naast een luchtverdedigingssergeant in een ingegraven bunker op het Chinese Mischief Reef.

Gesterkt door de gespierde schouders en pezige armen van de muay-thaivechter die hij was, leunde Cai op de metalen tafel en bestudeerde de stroom realtime-informatie die binnenkwam van de luchtverdedigingsradars. Door heterochromie – een merkwaardige genetische afwijking – had hij één bruin en één blauw oog, en met allebei tuurde hij naar de digitale symbooltjes die vliegtuigen voorstelden boven de Zuid-Chinese Zee.

‘Wat is dat daar?’ vroeg hij aan de radaroperator, en hij wees naar een gele markering op een van de flatscreens.

‘Dat is een Filipijns vrachtvliegtuig, meneer. Opgestegen van Cebu, bestemming Manilla.’

‘Stond het op de planning?’

‘Ja, sir. En zijn IFF-systeem werkt normaal.’

Als een in Laos gestationeerde inlichtingenofficier zonder diplomatieke dekmantel van het Chinese ministerie van Staatsveiligheid, het mss, was Cai absoluut niet deskundig op het gebied van luchtverdedigingssystemen. Maar het was niet moeilijk te volgen wat er op de schermen gebeurde.

Op een ander scherm zag hij een Air India 787 op weg naar Mumbai, een Philippine Airlines 777 die Manilla verliet, en een EVA-747 die vanuit San Francisco naar Taipei vloog. Hij zag ook de bliepjes van de twee J-20-straaljagers van de PLAAF – voluit omslachtig de People’s Liberation Army Air Force genoemd, oftewel de luchtmacht van het Volksbevrijdingsleger – die in een strakke racetrackformatie op tienduizend meter boven het rif cirkelden voor het geval de raketten zouden falen.

Dit kunstmatige eiland, Mischief Reef, had de vorm van een boemerang. Op de ene landtong lagen het vliegveld en de ondergrondse batterij voor luchtafweerraketten, waar Cai nu stond. Op de andere landtong stonden de grond-grondraketten opgesteld die schepen tot zinken moesten brengen als die binnen vijftig mijl van het rif kwamen.

Cai ging rechtop staan en draaide zijn stijve nek. Hij keek op zijn horloge. Nul-één-dertig – ze kwamen in het tijdvenster van de missie. Hij haalde diep adem en deed zijn ogen dicht. In de bunker rook het licht naar azijn.

De man naast hem was een ingenieur van de afdeling Wetenschap en Technologie van het mss, in burgerkleding. Cais contactpersoon – die hij alleen kende als ‘Control’ – had de ingenieur meegestuurd om hem te begeleiden bij deze zeldzame directe-actiemissie. De ingenieur legde een hand op Cais brede schouder.

‘Nul-één-dertig,’ fluisterde de ingenieur. Hij had grijzende slapen en was een beetje gezet.

Met Controls bevelen en de bijbehorende risico’s in gedachten gromde Cai: ‘Controleer de software nog een keer.’

De ingenieur wrong zich tussen de operators bij de monitoren door en typte een paar regels code in op een administratieconsole. Toen hij klaar was, draaide hij zich naar de sergeant die de leiding had. ‘Voer nog een systeemcheck uit.’

De onderofficier die deze nacht dienst had bij deze vuurleidingsbatterij kende deze mannen niet. Maar ze hadden hem de juiste veiligheidsaccreditaties getoond, en ook een reeks geheime orders van de commandobasis op Hainan. Hier op Mischief Reef, waar de PLAAF vaak experimentele luchtverdedigingssystemen testte, was de sergeant niet zo verbaasd over dit bezoek.

Na een paar knoppen te hebben ingedrukt, rolde de sergeant weg van zijn monitor zodat de ingenieur zijn werk kon inspecteren.

‘Goed,’ zei de ingenieur. Buiten het zicht van de sergeant wierp de ingenieur Cai een zelfverzekerde blik toe.

Cai wachtte tot de sergeant zijn headset weer had opgezet en zijn post had hervat. ‘Weet je het zeker?’ vroeg hij de ingenieur uit Beijing op gedempte toon.

‘Ik weet het zeker. De code draait perfect.’

‘En de bunkercommunicatie is uitgeschakeld? Dat garandeer je?’

Dat garandeer je?

Onder de officieren van het mss was die vraag een code. Als de ondergeschikte de garantie niet waarmaakte, zou al gauw vergelding volgen.

De ingenieur keek even naar zijn schoenen en keek op. ‘Ik garandeer het, kolonel.’

‘Dan kun je gaan.’

De ingenieur draaide zijn brede lichaam om zich een weg te banen naar de zware bunkerdeur.

Cai keek nog drie minuten toe terwijl de sergeanten onschuldige luchtcontacten verwerkten. Daarna deed hij om 01.36 uur de bunkerdeur open en klom de metalen trap op naar het roosterplatform op het dak. Tegen de tijd dat hij bovenkwam, was de ingenieur verdwenen en liep terug richting het vliegveld. Ling en Twei, Cais mannen uit Laos, stonden daar met zijn tweeën en leunden met hun ellebogen op een reling, uitkijkend over zee. Cai hoorde de branding op het rif slaan. Het water was niet te zien.

Hij keek naar zijn mannen. In dezelfde saaie kaki broek die hij droeg, met hun schouderlange haar in een paardenstaart, leken ze meer op gevangenisboeven dan op de radartechnenuten die ze volgens het pasje aan het koord

om hun hals waren. Niet dat het nog veel zou uitmaken.

‘Hé,’ riep Cai naar hen. Hij wees naar de zware brandstofblikken bij hun voeten. Control had voor die blikken gezorgd. Ze hadden op hen gewacht bij de landingsplaats waar Cais helikopter een paar honderd meter verderop was geland.

‘Nu,’ zei Cai. Hij liep terug naar de bunkertrap. Ling en Twei liepen achter hem aan met de blikken. Die lieten ze buiten de deur staan, waarna ze met Cai naar binnen gingen.

‘Nog nieuwe contacten die de moeite waard zijn?’ vroeg Cai aan de sergeant.

‘Negatief, sir. Er waren wat Amerikaanse F-22’s boven de Filipijnen, maar die zijn naar het noorden gedraaid. Het lijkt erop dat ze teruggaan naar hun basis op Okinawa. Ze kwamen van Guam.’

Cai hoorde de opmerking aan, knikte en deed een stap opzij om Ling en Twei ruimte te geven. De drie Laotiaanse bezoekers posteerden zich achter de drie luchtverdedigingssergeanten, zoals gepland. Ze wachtten.

Er verstreek een volle minuut voordat de bevelvoerende sergeant uitriep: ‘Vijandig contactprofiel! Amerikaanse F-15, inkomend!’

Hij ratelde vervolgens een stuk of tien doelindicatoren in het microfoontje bij zijn mond, ervan overtuigd dat hij de informatie doorstuurde naar zijn leidinggevendenden op Hainan. Hij noemde de snelheid, koers, hoogte, elektronische signatuur en radarversterking van de F-15. Zijn handen vlogen over de bediening van het raketsysteem, waarbij hij de scharnierende plastic beschermkappen optilde die moesten voorkomen dat er per ongeluk gevuurd werd.

‘Vuurschakelaar!’ schreeuwde hij. De andere twee sergeanten voerden vergelijkbare handelingen uit.

‘Doel in het vizier!’ meldde de man bij het centrale scherm.

Er klonk een schel elektronisch waarschuwingssignaal. De leidinggevende sergeant bracht zijn hand naar de lanceerbediening van de luchtafweerraketten. Steeds opnieuw probeerde hij contact te krijgen met het hoofdkwartier. Hij kreeg geen verbinding.

‘Maak raketten één en vier gereed!’ blafte de sergeant.

Als er geen reactie van Hainan kwam, moest volgens het protocol op elk buitenlands militair vliegtuig worden gevraagd dat de zelfverklearde luchtverdedigingszone rond Mischief Reef binnendrong. Ze zouden in salvo’s van twee lanceren, wachten, en dan opnieuw vuren.

‘Meneer, ik zal moeten vuren. Weet u of er andere bevelen zijn?’

Cai kwam dichterbij de bevelvoerende sergeant links van hem staan en hield zijn ogen op het scherm gericht. ‘Laat me het contact zien.’

‘Daar, meneer. Tienduizend meter, koers nul-acht-zeven. Radar heeft het positief geïdentificeerd als een F-15 Eagle, mach punt zeven, snel naderend. Geen IFF. Missieprofiel vijandig.’ Hij probeerde nogmaals Hainan te bereiken. Geen reactie. De operator begreep er niets van. Met grote ogen keek hij naar Cai. ‘Kan het door de software komen die u hebt geïnstalleerd?’

‘Blijf het doel volgen, sergeant, maar vuur niet,’ antwoordde Cai. ‘Ik ga naar boven om de ingenieur te halen.’

Dat was het teken.

Ling en Twei keken naar hem; hier hadden ze op gewacht.

Cai trok het mes dat aan de binnenkant van zijn riem zat. Het was een inklapbare *karambit*, met een gebogen lemmet en een vingerring die als een boksbeugel fungeerde.

‘*Bai-ee!*’ zei hij in zijn moedertaal, het Laotiaans, waarbij

hij zijn stem verhief om boven de sergeanten uit te komen.

De mss-kolonel deed snel een stap naar voren, greep de kin van de man die bij het scherm uiterst links stond en haalde de karambit langs de basis van diens nek. Nadat hij de wond had toegebracht klemde hij zijn onderarmen om het hoofd van de operator en draaide hard, waardoor er een bot kraakte. Hij hoorde dat Ling en Twei rechts van hem dezelfde procedure volgden.

Daarna hoorde hij iets anders.

Lings man – de sergeant van de early-warning-radar bij de middelste console – was uit zijn draaistoel gevallen en veroorzaakte een gruwelijke rotzooi toen hij op de grond terechtkwam. De plas bloed die snel uitvloeide leek zwart in het zwakke licht van de bunker.

Twei stond aan de andere kant van Ling en gaf grijnzend commentaar op de bloederige troep. In een Laotiaans dialect merkte hij op dat Ling veel te hard aan de kin van de man had getrokken – een klassieke beginnersfout.

Cai veegde zijn mes af aan de schone schouder van de dode man voor hem, klapte de karambit dicht en schoof hem terug in zijn broekband. Bij de deur van de bunker toetste hij de beveiligingscode in die Control hem had gegeven, terwijl alarmen knipperden en zoemden bij de nu verlaten radarschermen.

De dieselblikken stonden op het rooster van het opstapje, precies op de plek waar Ling en Twei ze hadden achtergelaten. Cai liep erlangs en haastte zich de metalen trap op, met galmende voetstappen in de stille nacht. Zijn twee mannen zouden de boel in de fik steken.

Boven het normale ruisen van de branding bij het dak van de bunker uit hoorde Cai de helikopter op het platform honderd meter verderop op toeren komen.

Ling en Twei lieten er geen gras over groeien. Cai rook de

brandlucht uit de uitlaatopeningen voordat de dampen wegdreven op de zeebries. Hij zag dat er van beneden een roetzwarte rookpluim omhoogkringelde.

Hier op Mischief Reef gebeurden vaak ongelukken. De brandweercommandant van het eiland zou concluderen dat de noodgenerator van de bunker was ontploft. Cai hoefde zich geen zorgen te maken over het verhaal dat als dekmantel diende. Control had gezegd dat hij alles zou regelen.

Ling en Twei voegden zich bij hem op het dak. Samen daalden ze de korte trap af naar het zand en renden naar de helikopter, die met draaiende motor stond te wachten. De drie Laotianen gespten zich vast naast de ingenieur, die op hen had gewacht. Cai merkte dat die niet één keer oogcontact met hem maakte. Met zijn twee verschillende ogen wist Cai allang dat hij dat effect op mensen kon hebben.

Hij wierp een laatste blik op het vierkante betonnen dak van de bunker, nauwelijks zichtbaar in het zwakke licht van de ochtendschemering, terwijl de heli hoogte won. Als toegewijd taoïst rouwde hij niet om de geesten van de sergeanten die hun leven hadden gegeven. Hij geloofde dat zij hun onvermijdelijke rol hadden vervuld, zoals door de tao bepaald.

En terwijl hij dacht aan die Quantum Atomics F-15 die ergens boven hen verder vloog, vond Cai dat ook hijzelf zijn eigen onvermijdelijke rol had vervuld.